

Жили собі котик і півник у мирі та злагоді, як добрі друзі. Котик, було, на скрипочці грає, а півник співає. Котик іде полювати, а півник удома сидить та хату стереже. Ідучи з дому, котик завжди наказував:

– Ти ж нікого не пускай і сам не виходь, хоч би хто там кликав.

– Добре, добре, – відповідав півник.

Зачинить півник хату та й сидить, аж поки котик повернеться.

Угледіла яось півника лисичка й надумала його підманити. Підкралась під віконце, коли котика не було вдома, і кличе:

– Ходи, півнику, до мене, у мене золота пшениця, джерельна водиця!

А півник їй у відповідь:

– То-ток, то-ток, не велів коток!

Побачила лисичка, що нічого не виходить, та й пішла геть.